

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀποφασίζει νὰ καταβῇ εἰς Φάληρον μετὰ τινος φίλου του. Ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπάλληλον τῶν εἰσιτηρίων ἐν τῷ σταθμῷ λέγει :

— Δόσε μας δυὸ πρώτης, μὰ νᾶναι δυὸ ἀριθμοὶ κατὰ σειράν γιὰ νὰ καθήσουμε μαζί με τὸν φίλον μου.

Ὁ ἱατρὸς διέταξε τὸν Ἀγαθόπουλον νὰ κάμῃ 30 μπάνια ὅλον τὸν Ἰούλιον χάριν τῆς υγείας του. Ὁ Ἀγαθόπουλος μὴ γνωρίζων πῶς ὁ Ἰούλιος ὑπερβαίνει 31 ἔκαμε 31 μπάνια. Ἀκολουθῶς μαθὼν τὸ λάθος του λέγει πρὸς τὸν ἱατρὸν :

— Γιατρέ μου, ἀντὶς γιὰ 30 ἔκαμα 31 μπάνια, μὰ ἀφοῦ τῶνοιωσα τὸ σφάλμα μου ἔκαμα καὶ ἓνα ζεστό γιὰ νὰ ἔλθουν πάλιν εἰς ἰσορροπία τὰ τριάντα.

Δήμαρχος καὶ ἑλληνόπουλον :

— Δηλῶ κύριε δήμαρχε, ὅτι εἰμαι 33 ἐτῶν.

— Ἄ ! ὥστε θὰ σὲ ἔχωμεν εἰς τὴν ἐπιστράτευσιν.

— Πῶς ;

— Ναί εἰς τὴν ἐπιστράτευσιν. Διότι ἡ κυβέρνησις μὴ δυνηθεῖσα ἐκ τῶν πρώτων ἡλικιῶν νὰ συμπληρώσῃ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, θὰ καλέσῃ εἰς τὰ ὅπλα ἀνδρας μέχρι τοῦ 35 ἔτους.

— Τότε δηλῶ κ. δήμαρχε ὅτι εἰμαι 36 ἐτῶν.

Παραπονεῖτο δραματικὸς συγγραφεὺς πρὸς τὸν κ. Ἀλεξιάδην, διότι δὲν ἤθελε νὰ τοῦ παραστήσῃ τὴν **Εἰρήνην** :

— Μὰ πῶς γίνεται τοῦτο, ἀπαντᾷ ὁ κ. Ἀλεξιάδης, ἀφοῦ βλέπεις ὅτι γίνονται πολέμικαι προπαρασκευαί.

Τοῦ φίλου μας Μουσταφᾶ τοῦ καταταχθέντος εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ πυροβολικοῦ ἐκλεψαν προχθὲς ἐν τῷ στρατῶνι τὴν **καραβάνα**. Ὁ Μουσταφᾶς ἀναφέρεται ἀμέσως πρὸς τὸν λοχίαν τοῦ λόχου του :

— Κυρίε λουκία, λείπει ἡ **παραμάννα** !

Φαντασθῆτε τὴν ἀπορίαν τοῦ λοχίου, ὅστις δὲν ἐννόησεν ὅτι ἡ **καραβάνα** εἶνε ἡ **παραμάννα** τοῦ Μουσταφᾶ μας.

Ὁ λοχίας λόχου τινὸς τοῦ 8ου πεζικοῦ τάγματος εἶχεν ἀποκάμει προσπαθῶν νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τινὰ ἐπιστρατεύσιμον τὸ *κλινετε ἐπὶ δεξιά*. Τέλος ἀπολέσας τὴν ὑπομονήν του κραυγάζει :

1. — Ἀνάθεμα τὸν δήμαρχο ποῦ σ' ἔστειλνε.

— Ἀνάθεμά τον, κύρ λοχία, ἀνάθεμά τον, ἐπανάλαβε μετ' ἀπελπισίας ὁ νεοσύλλεκτος.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν τῷ στρατῶνι ἕκαστος στρατιώτης νὰ ἔχῃ **δύο** σκεπάσματα καὶ ὑπὸ τὰς σκηνάς **ἓν**.

ΣΠΡΩΧΝΕ ΤΗΝ

Ὅσο μακρὰ τὰ κύματα σὲ σπρώχουν ἀφρισμένα
Τόσο ἡ ψυχὴ μου βρίσκεται κοντήτερα σὲ σένα.

Ἦ ! καὶ στὴν ἄκρῃ ἂν ποτε σὲ φέρανε τοῦ κόσμου,
Κ' ἐκεῖ μαζὶ σου θάμουνα, κ' ἐκεῖ θὰ σ' εἶχα ἐμπρὸς μου ! ..
Σπρώχνέ την θάλασσα σκληρή.. γιατί ὅπου κι' ἂν τὴν φέρνῃς
Καὶ μένα — κλάβο της πιστὸ — στὸ πλάϊ της με σέρνεις.

De Cock

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΑΡΡΕΝΟΣ.

Ὁ νέος κ. Ω μέλλων νὰ διορισθῇ παραπονεῖται πρὸς τὸν κ. δήμαρχον :

— Εἶδες τί μοῦ κάμνεις κ. δήμαρχε ; με τὸ νὰ χαθῇ ἡ δῆλωσίς μου ἐκ τοῦ γραφείου σου δὲν δύναμαι νὰ διορισθῶ, διότι κατὰ τὸν νόμον δὲν εἰμαι ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ μητρώῳ τῶν ἀρρένων.

Ὁ δήμαρχος τὸν ἐγγράφει.

Ἄλλὰ μετὰ τινα καιρὸν καλεῖται εἰς τὴν ἐπιστράτευσιν.

— Μὰ, κύριε, δήμαρχε, ποῖος σοῦ εἶπε νὰ με ἐγγράψῃς εἰς τὸ μητρώον ; Ἐγὼ εἰμαι ἱσπανὸς ὑπήκοος.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΝΙΝΑ.

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ὁ θεὸς μᾶς κατηράσθη
νὰ μείνωμε σ' αὐτὰ ἐδῶ τῆς γῆς τὰ μέρη
ὡσὰν σοφώτατος ποῦ εἶναι, ἐστοχάσθη
νὰ κλείσῃ ὅλο τῶν ἀγγέλων του τ' ἀσκέρι
βαθὰ στοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἀπατήτους τόπους,
γιὰ νὰ μὴν ἔχουν ταραβέρι με ἀνθρώπους.

Ἐν ἁγγελάκι μιὰν ἡμέρα τοῦ ξεφεύγει
καὶ καταβαίν' ὁλότρεχο 'στὴ γῆ μας κάτω !
πῶς 'μπόρεσε ἀπ' τὸν παράδεισο νὰ ἐβγῇ
καὶ πῶς τὸ ἔχασ' ὁ θεὸς ἀπὸ μπροστά του,
αὐτὸ, οὔτε τὸ ἴδιο ἀκόμα μὴ ρωτᾷτε,
γιατί γελῶντας θὰ σᾶς πῇ πῶς δὲν θυμᾶτε ! ..

Τώρα τὸ ἀγγελάκι παίζει με τὴν Νίνα,
ὅλ' εὐμορφιά κι' αὐτὴ, ὅλο ζωὴ καὶ χάρι
κι' αὐτὴ τοῦ Πλάστου μας γλυκύφωνη ἀκτίνα,
κ' εἶναι ἀχώριστο τ' ἀγγελικὸ ζευγάρι ..
Μὲ λίγους τῶρ' ἀκόμ' ἀγγέλους — συλλογοῦμαι —
εἰς τὸν παράδεισ' ἔξαφν' ὅλοι θὰ βρεθοῦμε ! ..

De Cock.